

Р Е Ш Е Н И Е

№ 247

гр. Перник, 22.10.2009год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд Перник, в съдебно заседание на седми октомври през две хиляди и девета година, в състав:

СЪДИЯ: Игнат Георгиев

При секретаря В.Х., като разгледа докладваното от съдията Георгиев административно дело № 374 по описа на съда за 2009г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Делото е образувано по жалба на К.А.П., *** против заповед № РД-323/22.07.2009г. на областния управител на Пернишка област, с която е признато правото му на еднократно обезщетение за претърпени неимуществени вреди, като репресирано лице.

В жалбата се изтъкват оплаквания свързани с размера на определеното обезщетение, като се твърди, че не му е признато право на обезщетяване за пълния период на репресията, а определеното обезщетение е само за част от този период. Жалбата се поддържа от жалбоподателя лично в съдебно заседание, като се иска отмяна на същата и произнасяне по същество на спора.

Ответника по жалбата, чрез процесуалния си представител поддържа становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Заповед № РД-323/22.07.2009г. на областния управител на Пернишка област е връчена на жалбоподателя лично срещу подпис на 07.08.2009г.. Жалбата е подадена в законоустановения срок, от лице, което има правен интерес от оспорване, и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна, поради следните причини:

До областният управител на Пернишка област е отправено искане с вх. Н' 94-00-230 от 26.05.2009г. от К.П. за изплащане на еднократно обезщетение по реда на Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресираните лица /ЗПГРРЛ/. Основание за направеното искане е принудително изселване на жалбоподателя за определен период от време, а именно от 14.10.1949г. до 03.02.1954г..

С оспорваната заповед № РД-323/22.07.2009г. областния управител на Пернишка област се е произнесъл по искането и е уважил претенцията на П.. Определил е размер на обезщетение, като за определянето му е приложил чл. 2, ал. 1, т. 6 от ЗПГРРЛ във връзка с чл. 1, ал. 1, т. 6 от Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ.

Закона за политическата и гражданска реабилитация на

репресирани лица признава правото на обезщетение на посочените в разпоредбата на чл. 1 лица, които са били незаконно репресирани заради техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания през периода от 12 септември 1944г. до 10 ноември 1989г. Съгласно разпоредбата на чл. 2 от същия закон, тези лица имат право на еднократно обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди. Размерът и редът на изплащането на дължимото обезщетение се определят от наредба на Министерския съвет издадена на основание чл. 4, ал. 1 от ЗПГРРЛ. Размерът на обезщетението е различен за различните категории правоимащи лица.

Видно от доказателствата по административната преписка е, че административния орган е признал на П. качеството му на правоимащо лице и е приложил правната норма на чл. 2, ал. 1, т. 6 от ЗПГРРЛ, във връзка с чл. 1, ал. 1, т. 6 от Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ. Посоченият в заповедта размер на обезщетението съдът констатира, че не може да бъде обвързан, с която и да било норма на Наредбата, касаеща размер на обезщетение. Определеният от административния орган размер на обезщетение и непосочването на правна норма, сочеща определяне на размера на обезщетението, препятстват съда да извърши проверката за законосъобразност на акта, в частта относно определяне размера на обезщетението. По делото е приложен и приет като доказателство протокол от Об.06.2009г. от заседание на комисия. От същия не е видно, как и по какъв начин е определен срока на репресията за която П. не е обезщетяван, а от там и формиран и определен размера на обезщетението на жалбоподателя. С оглед изложеното съдът намира, че доказателствената тежест в това производство е на административния орган, който трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. С оглед на това за настоящия състав се формира убеждението, че административния орган въобще не се е съобразил с действието на Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ и респективно не е приложил разпоредбата на чл. 6, ал.3 от Наредбата при определяне размера на обезщетението.

Видно от протокол от съдебно заседание проведено на 07.10.2009г. страните не спорят по срока на принудителното изселване и същият е петдесет и един месеца и половина -14.10.1949г. до 03.02.1954г., поради което за този период от време се дължи обезщетение. В обжалваната заповед е определен един тридесет и един месечен период, за който вече е било платено обезщетяване, който не става ясно, кой период обхваща, на каква база е определен, какви доказателства са взети предвид или се касае за техническа грешка.

При така направените констатации настоящият съдебен състав приема, че административният акт е постановен от компетентен орган, но при неправилно приложение на материалния закон.

Индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Фактическите и правни основания на издаденият акт трябва в своята цялост да образуват мотивите му. От мотивите на оспорвания акт и от доказателствата по делото не е видно как административния орган е формирал размера на възнаграждението, кои са посочените в заповедта 31 месеца, които се приспадат, кой период от репресията обхващат и за какъв период от време е обезщетяването.

Щом административния орган е изследвал въпроса и е приел, че жалбоподателят е правоимащо лице по смисъла на ЗПГРРЛ, то за същият е възникнало задължението да приложи нормата на чл. 6, ал.

З от наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ. Като не е приложил точната правна норма административният орган е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен.

Предвид изложеното, обжалваната заповед следва да бъде отменена и преписката върната на административния орган за ново произнасяне съгласно дадените задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона в мотивите на настоящето решение.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в тежест на ответника по жалбата Областен управител н-а област с административен център гр. Перник са направените от жалбоподателя разноски в размер на 10 лева, представляващи държавна такса за образуване на делото.

С оглед гореизложеното, Административен съд Перник

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ заповед № РД-323/22.07.2009г. областен управител на област с административен център гр. Перник, с което е признато правото на еднократно обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди на К.А.П***..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по искането с вх. № 94-00-230 от 26.05.2009г. подадено от К.А.П..

ОСЪЖДА Областен управител на област с административен център гр. Перник да заплати 10 /десет/ лева разноски по

делото, представляващи държавна такса за образуване на делото на К.А.П ***.

Решението може да се обжалва в **14**-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: /п/